

Arrest

nr. 147 222 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat V. HENRION en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit Gyumri, Armenië. U woonde er met uw moeder en twee broers. In de jaren negentig werd de snoepfabriek in Gyumri waar een aantal familieleden van u, waaronder uw moeder, werkten, geprivatiseerd. Werknemers konden hierbij aandelen kopen in het bedrijf. Uw ouders, uw grootmoeder, de broer van uw moeder en haar neef kochten allen aandelen. Op uw vader na kreeg iedereen ook effectief de aandelen. De grootste aandeelhouders – Samvel Balasanyan, nu burgemeester van Gyumri, Hovik Margaryan, algemeen directeur en parlamentslid, en directeur Ashot Vardanyan – zetten de werknemers echter onder druk om zelf alle aandelen in handen te krijgen. Uw grootmoeder, oom en de neef van uw moeder kregen de belofte dat ze in de fabriek mochten blijven werken als ze afstand zouden doen van hun aandelen, hetgeen ze deden. Achteraf werden uw oom en de neef van uw moeder alsnog ontslagen. Toen uw

oom hierover zijn beklag deed, werd hij ernstig geslagen. Hierna verliet hij samen met zijn gezin Armenië en vestigde zich in Rusland. Na het overlijden van uw vader in 1999 maakte Ashot Vardanyan avances op uw moeder. Dit, het feit dat men nooit de aandelen van uw vader had overhandigd en de behandeling van haar broer deden uw moeder besluiten om ontslag te nemen. Toen zij haar bedoeling kenbaar maakte, eiste Ashot Vardanyan haar aandelen op. Indien zij deze niet zouden afstaan, zouden zij en haar familie niet veilig zijn. In 2000 vertrok uw moeder met uw twee broers naar Rusland. U vervoegde haar in 2002 nadat u uw legerdienst had gedaan. In de herfst van 2006 keerden jullie terug naar Gyumri om een appartement in ontvangst te nemen waarop jullie recht hadden als slachtoffers van de aardbeving. Jullie zouden dit zo snel mogelijk doorverkopen en terugkeren naar Rusland. Eén à twee maanden na jullie terugkeer werd u op straat aangesproken door enkele mannen. Ze eisten dat jullie de aandelen terug zouden geven aan de rechtmatige eigenaars en het land zouden verlaten. Er ontstond ruzie en u werd geslagen. U verweerde zich maar verloor uiteindelijk het bewustzijn. U kwam terug bij in het ziekenhuis. Na twee dagen verliet u het ziekenhuis en dook u samen met uw familie onder in het dorp Ghameshlu, in de provincie Armavir. Een vriend van uw vader hielp u het land te verlaten. U vertrok in februari 2007 per vliegtuig vanuit Yerevan naar Parijs, van waaruit u per trein doorreisde naar België. In augustus 2007 raakte u gewond bij een ongeval en lag u enkele dagen in coma. In de herfst van 2007 kwamen uw moeder en jongste broer naar België om u bij te staan. Uw oudste broer kwam in 2010 naar België. U vroeg verschillende keren een regularisatie aan op humanitaire en medische gronden maar deze werd telkens afgewezen. Op 10 maart 2015 werd er aan u nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. U werd hierna, met het oog op uw verwijdering, overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Een eerste poging om u te repatriëren op 11 april 2015 werd geannuleerd omdat u zich op de luchthaven verzet had. Een tweede poging werd geannuleerd omdat u op 23 april 2015 vanuit het Centrum voor Illegalen te Merksplas asiel had aangevraagd.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: twee aandelen certificaten met eigendomsbewijzen op naam van uw moeder, het werkboekje van uw moeder en grootmoeder, de erkenningsakte van uw dochter, een brief van het Koninklijk Hof gericht aan de heer Raymond Schmitz en verschillende Belgische medische stukken in verband met uw verkeersongeval in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat uw moeder problemen had gekregen met enkele machtige mensen in Gyumri - Samvel Balasanyan, nu burgemeester van Gyumri, Hovik Margaryan, algemeen directeur en parlementslid, en directeur Ashot Vardanyan – die wilden dat zij haar aandelen in de fabriek aan hen zou afstaan. Toen zij dit had geweigerd, werden er bedreigingen geuit tegen haar en haar gezin. In 2006 zou dit geresulteerd hebben in een ruzie waarbij u ernstig geslagen werd. (CGVS d.d.04/05/2015, p.9-10) Bij een eventuele terugkeer vreest u opnieuw geïsoleerd te worden door deze personen, die zo uw moeder zouden willen dwingen om haar aandelen alsnog af te staan. (CGVS, p.20)

Er dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging omwille van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De door u beschreven problemen zijn immers van interpersoonlijke aard, met name een conflict tussen uw moeder en de hoofdaandeelhouders van de fabriek waar zij vroeger had gewerkt over de aandelen die zij had. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Voorts zijn er ook geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uiterst lang hebt gewacht met het indienen van uw asielaanvraag. De problemen waarop u zich beroept zouden zich hebben afgespeeld voor uw vertrek uit Armenië in februari 2007 en zouden tot op heden actueel zijn. (CGVS, p.20) Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat u reeds talloze regularisatieaanvragen had ingediend die telkens geweigerd werden en dat er aan u ook meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend (ter illustratie, zie BGV d.d.18/04/2013). Daarenboven was u in 2013 reeds opgesloten geweest in een gesloten centrum met het oog op uw repatriëring naar Armenië. U verzette zich tegen uw repatriëring – zonder evenwel asiel aan te vragen – en werd uiteindelijk vrijgesteld. Ook op 11 april 2015 werd er een poging om u te repatriëren geannuleerd omdat u zich verzette. Zelfs toen wachtte u nog tot de dag voor een volgende poging tot repatriëring gepland stond vooraleer asiel aan te vragen. Ondanks uw jarenlange zeer precaire verblijfssituatie in België en herhaalde, zeer concrete pogingen om u te repatriëren naar Armenië hebt u pas op 23 april 2015 asiel aangevraagd. Een dermate laattijdige asielaanvraag in deze context ondermijnt in zeer ernstige mate de door u verklaarde vrees voor uw leven of fysieke integriteit in Armenië. Daarenboven heeft ook uw moeder nooit een asielaanvraag ingediend en dit ondanks het feit dat zij ook reeds sinds de herfst van 2007 in België verblijft. Indien u

werkelijk een gegronde vrees zou koesteren, kan aangenomen worden dat u deze reeds veel eerder aan de Belgische autoriteiten kenbaar zou hebben gemaakt ten einde een internationaal beschermingsstatuut te bekomen. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij zijn nood aan bescherming zo snel mogelijk na aankomst in het opvangland kenbaar maakt.

Ter verklaring van deze laattijdigheid stelde u dat u na uw ongeval bijna twee jaar het huis niet verliet omwille van uw toestand en dat u van 2008 tot 2010 een "oranje kaart" (attest van immatriculatie) had. Later zou u schrik hebben gehad om opgepakt en teruggestuurd te worden. (CGVS, p.21) Dit kan echter niet volstaan als verschoningsgrond. Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor uw moeilijke situatie na uw ongeval, dient vastgesteld te worden dat er sindsdien ruim zeven jaar verstreken is. Zelfs indien u de eerste twee jaar niet in staat zou zijn geweest om een asielaanvraag in te dienen, en zelfs indien u het niet nodig gevonden zou hebben om asiel aan te vragen zolang u een attest van immatriculatie had – hetgeen op zichzelf geen afdoende verschoningsgrond is gezien het feit dat dit verblijf slechts tijdelijk van aard is, in afwachting van een beslissing inzake een verblijfsprocedure –, dan nog dient vastgesteld te worden dat u ook na 2010 nog jarenlang hebt gewacht om uw nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. Uw verklaring als zou u schrik hebben gehad om gerepatriëerd worden, kan geenszins aanvaard worden als verschoningsgrond. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat aan u voor 2015 reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend en dat de Dienst Vreemdelingenzaken u in 2013 trachtte te repatriëren. Dat u uitgerkend uit schrik om teruggestuurd te worden naar Armenië zelfs in deze uiterst precare situatie geen asielaanvraag hebt ingediend, is niet aannemelijk te noemen. Immers, indien u werkelijk een gegronde vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit zou koesteren, mag verwacht worden dat u minstens een poging zou ondernemen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen aangezien deze u beschermen tegen refoulement. U stelde verder dat u bang was; dat u vreesde dat de verklaringen die u zou afleggen in het kader van een asielprocedure zouden uitlekken; en dat u niet vertrouwd was met de procedure. (CGVS, p.22) Ook dit kan niet beschouwd worden als verschoningsgrond. Immers, gelet op de talrijke verblijfsprocedures die u doorheen de jaren in België hebt ingediend, had u reeds geruime tijd contact met een advocaat, die u advies had kunnen geven over de asielprocedure en de betrouwbaarheid ervan. U hebt uw vermeende problemen in Armenië echter nooit met uw advocaat besproken. (CGVS, p.22) Een dergelijke passieve houding is geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk bij een eventuele terugkeer naar Armenië zou vrezen voor uw vervolgers. Bovendien rijst de vraag waarom u op 23 april 2015 dan plotseling wel asiel aanvroeg. Hierover verklaarde u dat u besepte dat u dit moest doen en geen andere keuze had. Zonder asielaanvraag kon u niet in België blijven en in geval van terugkeer zou u problemen kennen. (CGVS, p.22) Ook dit overtuigt geenszins. Immers, de Belgische autoriteiten hadden reeds eerder aan u het bevel gegeven om het land te verlaten en hiertoe zeer concrete pogingen ondernomen. Desondanks had u toen geen asielaanvraag ingediend. Geconfronteerd met de vaststelling dat de door u beschreven situatie waarin u zich heden bevindt al veel langer bestond (dan april 2015) verwees u terug naar de angst dat andere personen te weten zouden komen welke problemen u in Armenië kende. (CGVS, p.22) Zoals eerder reeds aangehaald kan dit niet beschouwd worden als verschoningsgrond daar u uitgebreid de kans hebt gehad om deze kwesties met uw advocaat – die bovenal uw belangen dient te verdedigen en met wie u in vertrouwen kan spreken – te bespreken.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat uw houding nog op een ander belangrijk punt niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. Luidens uw verklaringen ligt de weigering van uw moeder om haar aandelen af te staan aan de grootste aandeelhouders van de snoepgoedfabriek waar zij vroeger werkte aan de basis van uw problemen. In het kader van uw asielaanvraag legde u twee certificaten voor van aandelen die eigendom zijn van uw moeder. Gevraagd hoeveel aandelen uw moeder had gekocht, verwees u naar deze twee certificaten. (CGVS, p.11) Uit deze certificaten blijkt dat uw moeder elf aandelen van het bedrijf had gekocht. Tevens blijkt uit deze certificaten dat enkel al in de eerste uitgifte 5182 aandelen werden uitgegeven. Hieruit dient afgeleid te worden dat uw moeder slechts een (zeer) klein belang had in het bedrijf. De vraag rijst dan ook waarom de hoofdaandeelhouders heden nog steeds uw moeder en haar gezin zouden viseren om op illegale wijze haar aandelen in handen te krijgen. Hiernaar gevraagd kon u geen antwoord bieden. U stelde enkel dat men dit aan de grootaandeelhouders zelf moet vragen en opperde dat er misschien nog anderen zijn die hun aandelen niet wilden afstaan. (CGVS, p.20) Ondanks uw onwetendheid hieromtrent – hetgeen nochtans een rechtstreeks verband houdt met de actualiteit van uw vermeende vrees – hebt u nagelaten om zich ooit te informeren naar de aandeelhoudersstructuur, de statuten of andere regels omtrent het aandeelhouderschap van het bedrijf. U hebt evenmin ooit geïnformeerd naar de reden waarom de grootaandeelhouders de aandelen van uw moeder per sé nodig zouden hebben. (CGVS, p.20-21) U kon bovendien evenmin zeggen wat de huidige waarde van deze aandelen is. (CGVS, p.11) Een dergelijke passieve houding en desinteresse vallen bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit.

Gelet op het bovenstaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusie te wijzigen. De twee aandelen certificaten met eigendomsbewijzen tonen enkel aan dat uw moeder aandelen had in de snoepwarenfabriek van Gyumri. Zij bevatten echter geen enkele informatie aangaande de problemen die zij hierdoor zou hebben gekregen. De vertaling van het werkboekje van uw moeder – waarvan de kopie overigens onleesbaar is – toont aan dat zij werkte in de snoepwarenfabriek in Leninakan (de vroegere naam van Gyumri) en er ontslagen werd op 10 april 2000. Het werkboekje van uw grootmoeder toont aan dat zij ook in deze fabriek werkte en op pensioen ging op 21 april 2000. Dit wordt door mij niet in twijfel getrokken. De voormelde documenten bevatten echter geen informatie over de reden(en) van het ontslag van uw moeder of het pensioen van uw grootmoeder, zodat ze uw verklaringen als zou dit verband houden met de problemen van uw moeder niet objectief staven. De erkenningsakte – volgens dewelke u het vaderschap erkent van Miléna Papoyan – bevat enkel persoonlijke informatie dewelke door mij niet in twijfel getrokken wordt. Dit document staft evenwel uw problemen in Armenië niet. Dit laatste geldt tevens voor de brief van het Koninklijk Hof gericht aan de heer Raymond Schmitz, de peter van uw kind. Deze brief stelt enkel dat het Hof een brief van de heer Schmitz heeft ontvangen en doorgestuurd heeft naar de Dienst Vreemdelingenzaken. De Belgische medische stukken staven het feit dat u in België en ongeval hebt gehad. Dit feit wordt evenmin door mij in twijfel getrokken worden. Ze werpen echter geen nieuw licht op de beoordeling van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is de Raad van mening dat de door verzoeker voorgehouden problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde motieven om zijn land van herkomst te verlaten houden geen verband met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. De door verzoeker beschreven problemen zijn echter van interpersoonlijke aard, zijnde een conflict tussen zijn moeder en de hoofdaandeelhouders van de fabriek waar zij vroeger had gewerkt over de aandelen die zij had. Verzoeker toont evenmin aan dat hij omwille van één van de redenen zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoeker zeer lang heeft gewacht met het indienen van een asielaanvraag. Verzoeker verklaarde immers dat de problemen waarop hij zich baseert zich zouden hebben afgespeeld vlak voor zijn vertrek in 2007 en tot op heden nog steeds actueel zijn. Uit het administratief dossier blijkt echter dat hem inmiddels verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend en hij in 2013 reeds vastgehouden werd met het oog op zijn repatriëring.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij het slachtoffer was van een ernstig ongeval, dat hij ten gevolge hiervan aan ernstige geheugenproblemen leed, dat hij niet in staat was om in de jaren die volgden om een asielrelaas te kunnen afleggen, dat hij ondertussen een tijdelijke verblijfsvergunning heeft gekregen en bijgevolg beschermd was tegen refoulement, dat hij vreesde dat zijn asielaanvraag als laattijdig zou worden beschouwd na vier jaar in België te zijn en dat hij goede hoop had om te mogen blijven op basis van zijn integratie, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn nalatige houding geenszins kan verschonen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dienaangaande op goede gronden *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uiterst lang hebt gewacht met het indienen van uw asielaanvraag. De problemen waarop u zich beroept zouden zich hebben afgespeeld voor uw vertrek uit Armenië in februari 2007 en zouden tot op heden actueel zijn. (CGVS, p.20) Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat u reeds talloze regularisatieaanvragen had ingediend die telkens geweigerd werden en dat er aan u ook meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend (ter illustratie, zie BGV d.d.18/04/2013). Daarenboven was u in 2013 reeds opgesloten geweest in een gesloten centrum met het oog op uw repatriëring naar Armenië. U verzette zich tegen uw repatriëring – zonder evenwel asiel aan te vragen – en werd uiteindelijk vrijgesteld. Ook op 11 april 2015 werd er een poging om u te repatriëren geannuleerd omdat u zich verzette. Zelfs toen wachtte u nog tot de dag voor een volgende poging tot repatriëring gepland stond vooraleer asiel aan te vragen. Ondanks uw jarenlange zeer precaire verblijfssituatie in België en herhaalde, zeer concrete pogingen om u te repatriëren naar Armenië hebt u pas op 23 april 2015 asiel aangevraagd. Een dermate laattijdige asielaanvraag in deze context ondermijnt in zeer ernstige mate de door u verklaarde vrees voor uw leven of fysieke integriteit in Armenië. Daarenboven heeft ook uw moeder nooit een asielaanvraag ingediend en dit ondanks het feit dat zij ook reeds sinds de herfst van 2007 in België verblijft. Indien u werkelijk een gegronde vrees zou koesteren, kan aangenomen worden dat u deze reeds veel eerder aan de Belgische autoriteiten kenbaar zou hebben gemaakt ten einde een internationaal beschermingsstatuut te bekomen. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij zijn nood aan bescherming zo snel mogelijk na aankomst in het opvangland kenbaar maakt. Ter verklaring van deze laattijdigheid stelde u dat u na uw ongeval bijna twee jaar het huis niet verliet omwille van uw toestand en dat u van 2008 tot 2010 een “oranje kaart” (attest van immatriculatie) had. Later zou u schrik hebben gehad om opgepakt en teruggestuurd te worden. (CGVS, p.21) Dit kan echter niet volstaan als verschoningsgrond. Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor uw moeilijke situatie na uw ongeval, dient vastgesteld te worden dat er sindsdien ruim zeven jaar verstreken is. Zelfs indien u de eerste twee jaar niet in staat zou zijn geweest om een asielaanvraag in te dienen, en zelfs indien u het niet nodig gevonden zou hebben om asiel aan te vragen zolang u een attest van immatriculatie had*

– hetgeen op zichzelf geen afdoende verschoningsgrond is gezien het feit dat dit verblijf slechts tijdelijk van aard is, in afwachting van een beslissing inzake een verblijfsprocedure –, dan nog dient vastgesteld te worden dat u ook na 2010 nog jarenlang hebt gewacht om uw nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. Uw verklaring als zou u schrik hebben gehad om gerepatriëerd worden, kan geenszins aanvaard worden als verschoningsgrond. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat aan u voor 2015 reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend en dat de Dienst Vreemdelingenzaken u in 2013 trachtte te repatriëren. Dat u uitgeremd uit schrik om teruggestuurd te worden naar Armenië zelfs in deze uiterst precare situatie geen asielaanvraag hebt ingediend, is niet aannemelijk te noemen. Immers, indien u werkelijk een gegronde vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit zou koesteren, mag verwacht worden dat u minstens een poging zou ondernemen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen aangezien deze u beschermen tegen refoulement. U stelde verder dat u bang was; dat u vreesde dat de verklaringen die u zou afleggen in het kader van een asielprocedure zouden uitlekken; en dat u niet vertrouwd was met de procedure. (CGVS, p.22) Ook dit kan niet beschouwd worden als verschoningsgrond. Immers, gelet op de talrijke verblijfsprocedures die u doorheen de jaren in België hebt ingediend, had u reeds geruime tijd contact met een advocaat, die u advies had kunnen geven over de asielprocedure en de betrouwbaarheid ervan. U hebt uw vermeende problemen in Armenië echter nooit met uw advocaat besproken. (CGVS, p.22) Een dergelijke passieve houding is geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk bij een eventuele terugkeer naar Armenië zou vrezen voor uw vervolgers. Bovendien rijst de vraag waarom u op 23 april 2015 dan plotseling wel asiel aanvraag. Hierover verklaarde u dat u beseftte dat u dit moest doen en geen andere keuze had. Zonder asielaanvraag kon u niet in België blijven en in geval van terugkeer zou u problemen kennen. (CGVS, p.22) Ook dit overtuigt geenszins. Immers, de Belgische autoriteiten hadden reeds eerder aan u het bevel gegeven om het land te verlaten en hiertoe zeer concrete pogingen ondernomen. Desondanks had u toen geen asielaanvraag ingediend. Geconfronteerd met de vaststelling dat de door u beschreven situatie waarin u zich heden bevindt al veel langer bestond (dan april 2015) verwees u terug naar de angst dat andere personen te weten zouden komen welke problemen u in Armenië kende. (CGVS, p.22) Zoals eerder reeds aangehaald kan dit niet beschouwd worden als verschoningsgrond daar u uitgebreid de kans hebt gehad om deze kwesties met uw advocaat – die bovenal uw belangen dient te verdedigen en met wie u in vertrouwen kan spreken – te bespreken.”.

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Met de argumentatie dat hij het slachtoffer was van een ernstig ongeval, dat hij ten gevolge hiervan aan ernstige geheugenproblemen leed, dat hij niet in staat was om in de jaren die volgden om een asielrelaas te kunnen afleggen, dat hij ondertussen een tijdelijke verblijfsvergunning heeft gekregen en bijgevolg beschermd was tegen refoulement, herhaalt verzoeker slechts zijn eerder afgelegde verklaringen, doch weerlegt noch verschoont hij de bovenstaande correcte vaststellingen niet.

De aangevoerde vrees dat zijn asielaanvraag na vier jaar in België te zijn als laattijdig zou worden beschouwd en dat hij goede hoop had om te mogen blijven op basis van zijn integratie is echter een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relatieveert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

De stelling dat hij alles heeft ondernomen om te vermijden dat hij naar zijn herkomstland zou moeten terugkeren en dat het indienen van regularisatieaanvragen niet *per se* betekent dat hij geen vrees voor vervolging heeft, kan evenmin overtuigen. Verzoeker bevond zich jarenlang immers in een precare verblijfssituatie en zeker in 2013 toen hij werd vastgehouden met het oog op repatriëring.

Ook stelt de Raad vast dat verzoekers houding met betrekking tot de concrete problemen die hij aanvoert evenmin rijmt met een gegronde vrees voor vervolging noch een aanwijzing vormt voor een reëel risico op ernstige schade. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht vaststellen dat verzoeker er geen verklaring voor had waarom de hoofdaandeelhouders verzoekers moeder en gezin nog steeds zouden viseren en dit gelet op het zeer kleine belang in het bedrijf. Verzoeker stelde tijdens het gehoor enkel dat men dit aan de grootaandeelhouders zelf moet vragen en opperde dat er misschien nog anderen zijn die hun aandelen niet wilden afstaan (stuk 4, gehoorverslag, p.20).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht vaststellen dat verzoeker ondanks zijn onwetendheid hieromtrent, hetgeen nochtans een rechtstreeks verband houdt met de actualiteit van zijn vermeende problemen, heeft nagelaten om zich ooit te informeren naar de aandeelhoudersstructuur, de statuten of andere regels omtrent het aandeelhouderschap van het bedrijf. Verzoeker heeft evenmin ooit geïnformeerd naar de reden waarom de grootaandeelhouders de aandelen van zijn moeder per se nodig zouden hebben (stuk 4, gehoorverslag, p. 20-21), noch kon hij zeggen wat de huidige waarde van deze aandelen is (stuk 4, gehoorverslag, p.11).

De in het verzoekschrift uitgewerkte stelling dat de heer Balasanyan met geweld wilde bewijzen dat hij aan de macht was en dat hij moest gerespecteerd worden en dat het dan ook geloofwaardig is dat verzoeker en zijn moeder die zich tegen een invloedrijk persoon verzetten werden bedreigd en vervolgd, is gelet op wat voorafgaat dan ook slechts een *post factum* verklaring, die niet bij machte is verzoekers nalatige en ongeïnteresseerde houding te verschonen. Een dergelijke passieve houding en desinteresse vallen bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Evenmin blijkt hieruit dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat er in Armenië een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict aanwezig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF